

COPA DE LA UEFA DE FUTBOL: EL BARÇA ELIMINAT, L'ESPANYOL SEMIFINALISTA

L'any de l'Espanyol

El Barcelona i l'Espanyol han disputat els seus respectius partits de la Copa de la UEFA. Mentre el Barça n'ha estat eliminat, l'Espanyol hi ha assolit, amb el pas a semifinals, la millor conquesta de la seua història.

Toni Mollà

Dimecres, 16 de març, els dos equips catalans presents en competició futbolística europea disputaven el partit de tornada de quarts de final de la Copa de la UEFA europea.

D'una banda, el Barcelona, que s'enfrontà al Bayer Leverkusen al Nou Camp. De l'altra, l'R.C.D. Espanyol, que disputà el seu encontre amb el Vitkovice txec a la ciutat d'Ostrava, capital de Moràvia.

Amb la derrota al Nou Camp, el Barça queda fora de la competició i afegeix un altre punt negre a la ja ben fosca temporada actual. L'Espanyol, amb l'empat a zero, ha aconseguit la proesa esportiva més important de la seua història: la classificació per a semifinals d'una competició europea.

El Barcelona

Sens dubte, el Barça està immers en la crisi esportiva (i també *social*) més important dels darrers anys. Ni la destitució de Terry Venables ni els canvis introduïts en l'alineació no han estat solucions encertades. El gran defensa lliure Salva continua desaprofitat, tant si se'l deixa a la banqueta com si se'l

fa jugar de lateral o marcador. El centre del camp ha perdut força i poder ofensiu amb l'eixida de Robert de la seua zona habitual. És terriblement llastimós veure el valencià de Betxi jugar de defensa lliure, per darrere de Migueli, com el dia del Bayer. Robert és, ara per ara, una de les bases ofensives més dotades del Barça i fer-lo jugar del mig camp arrere és un luxe massa gran.

Tendillo: Mestalla-Chamartín-Mestalla

Toni Mollà

Fou l'estrella del València, C.F. quan encara no havia fet els 20 anys, un jugador cotitzat pels grans del futbol, un descobriment més del mestre Di Stéfano. Fou el polp de mil tentacles que, amb Arias, cobrí la millor línia defensiva del València dels darrers anys. Marcadore elegant i finíssim en atac, jugador de corredors i galopades ofensives. Un luxe vestit de blanc: Miquel Tendillo, de Montcada de l'Horta.

Jugà en el València més europeu, el València de Bonhoff, Solsona i Marito Kémpes; del gran Pereira i l'ara cantautor Lobo Diarte, el millor València que recorden les graderies del vell Mestalla. I fou campió de la Recopa d'Europa.

Farà cosa de quatre anys, salvà el València d'un segur descens a la segona divisió. Es jugava el darrer encontre de la lliga. El defensa Botubot, tot coratge i punt d'honor, llançà una desesperada pilota des de la banda i Tendillo, proverbial i oportú, féu el gol necessari que gelà la banqueta del Real Madrid. Di Stéfano, entrenador dels castellans, es quedava sense el títol de campió que havia estat acaronyant durant tota la vesprada. En creuar-se a la sala de premsa, el de Montcada abaixà la vista, com un xiquet avergonyit; el Pelao, cor de ferro, li regalà un somriure i li estirà l'orella de l'esquerra.

Jugà a la selecció espanyola, regularment, fins a la gran debacle espanyola del mundial del 82. I tot començà, en

No debades Robert és un home que garanteix un bon percentatge de gols tant amb tirs de mitja distància com també en rematades de cap. De fet, el mateix dia del Bayer fou ell, en una pujada a l'atac, qui provocà el penal que el mig madridista Bernd Schuster llançà a la graderia. Amb tot, allò més trist de l'actual Barcelona —tant si guanya com si perd— és que, amb una de les plantilles de jugadors més cara d'Euro-

pa, plantege un sistema de joc basat només en dies puntes, a l'espera de pilotes llargues, errades del contrari o contraatacs per velocitat.

De moment, s'han perdut els trens de la Copa de la UEFA i de la Lliga espanyola. Només resta la final de la Copa del Rei d'Espanya, que enfrontarà, a finals de mes, el Barça i la Real Societat de Sant Sebastià. Si fos derrotat, el Barcelona perdria tota opció a jugar l'any que ve cap competició europea, com el Logronés o el Figueres, possem per cas.

L'Espanyol europeu

L'equip català de Clemente sembla haver concentrat tot el seu interès esportiu en la competició europea. De fet, mentre en la Lliga arrossega negatiu i perd partits incomprensibles, en la Copa de la UEFA s'ha revelat com l'autèntic equip estrella, la moda més actual.

Sens dubte, l'interès de Xabier Clemente a demostrar la seua gran capacitat tàctica és un ingredient de primera magnitud en aquest fet. L'entrenador basc ha demostrat que és capaç de fer un equip campió de lliga: Atlètic de Bilbao. Ara ha fet veure que és capaç de convertir un equip de mitja taula en un patró a imitar arreu del continent. Al Clemente triümfador només li mancava demostrar que domina el futbol de competició europea tan bé com el peninsular, que està personalment preparat i disposat a acceptar el repte d'un talonari a vessar de xifres grosses, a fer campió el *gran* que li ho demane. I sembla que, personalment tant li fa el Barcelona com el Madrid. O a assumir, a no massa llarg termini, la direcció de la selecció espanyola. Un

Madrid amb Schuster i Clemente potser fóra un pèl massa per al Barça. La sort és que el Madrid enguany també s'omplirà de llorens, la qual cosa fa més problemàtica la substitució de Beenhakker.

L'Espanyol europeu d'enguany no ho ha tingut, precisament, fàcil. Per a ser tingut com un dels millors equips continentals, com reconeix la premsa esportiva europea, el conjunt barcelonès ha hagut d'enfrontar-se i de deixar en el camí, ni més ni menys que el mític Borussia Mönchengladbach (0-1 i 4-1), el Milà del gran Gullit (0-2 i 0-0), l'Internazionale de Milà (1-1 i 1-0) de Giovanni Trapattoni i ara el Vitkovice txec (2-0 i 0-0).

L'Espanyol, sense concessions a la galeria, amb futbol poc brillant però efectiu, s'ha situat en l'èlite europea. De fet, en tota la competició no ha conegut la derrota, ha fet onze gols i només n'ha rebut dos. El partit del dia 16 a Ostrava confirmà els blanc-i-blaus com a digníssims aspirants a l'empresa més alta i arriscada. L'atreviment i la gosadia de Clemente ha suplert la manca d'estrelles esculpides a colp de talonari. I la plantilla, modesta però professional, ha esdevingut el mateix exemple del ben treballar: l'agent triomfador d'un basc *erdaldun*, Xabier Clemente.

L'Espanyol va ser fundat amb el segle, l'any 1900. Mai no havia aconseguit passar de vuitens de final en una competició europea. Enguany, faça el que faça, és l'any de l'Espanyol. Semifinalista d'Europa i el Barça eliminat. Un triümf i una llàstima: ja eren molts els que veien Barcelona, capital del futbol europeu. Era, però, el conte de la lletera. L'any que ve serà. □

El Barça, un mal any, malgrat una plantilla de luxe.

això, a unar de mal borràs. Un València que no alçava el cap i Tendillo que era acaçat pels inquisidors de tribuna, pels buscadors de boccs expiatoris dels mals de despatx.

Foren dues temporades ben negres, fins que, amb un descens a segona més que consumat, Miquel Tendillo hagué d'emigrar sud enllà. El Múrcia, lògicament, només fou el trampolí cap a l'altiplà, allà on diuen que triümfia la gent guapa, desvetlada i feliç, allà on hi ha, cada any, Copa d'Europa. El Real Madrid, talonari obert, es féu amb el Tendillo a mig preu per substituir un altre valencià emigrat, el saguntí Maceda, lesionat des del Mundial de Mèxic.

El dia 21 d'octubre de l'any passat, a les 21.45, Tendillo tornava a dibuixar el futbol sobre la gespa de Mestalla. El Madrid s'enfrontava al Porto en partit d'anada de vuitens de final de Copa d'Europa. I Tendillo era el defensa central vestit de blanc, el defensa central madri-

leny. Del Madrid, malgrat Muñoz, tornarà, ben cert, a participar del futbol de la selecció, a demostrar que és la peça més sòlida d'una defensa de luxe que fa gols, la defensa del Real Madrid.

Dimecres 9 de març, en partit de lliga, Tendillo visità Mestalla per segona vegada. Davant, però, tenia el seu equip, el València C.F. A la mitja hora de partit, Michel féu una perfecta centrada al segon pal, Tendillo volà, elegant i selecte, i connectà una rematada que fregà el pal dret de la porteria de Sempere. En retornar cap al seu camp, mirà de reüll —mig pervers, mig còmplice— la banqueta del València. Di Stéfano, entrenador merenga valencià, bellugà el cap i li retirà la mirada.

Amb tot, Miquel Tendillo, el futbolista valencià més exportable de la darrera dècada, havia estat rebut, a Mestalla, en començar el partit, amb crits i xiulits. En el pit lluïa un escut foraster, l'escut del Real Madrid. □